

— obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 30 kwietnia 2007 r.

(¹) Dz.U. L 143, s. 56.

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-418/08)

(2008/C 301/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: U. Wölker i A.A. Gilzy, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu (¹), a w każdym razie nie informując o nich Komisji, Irlandia naruszyła zobowiązania ciążące na niej na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 30 kwietnia 2007 r.

(¹) Dz.U. L 143, s. 56.

Skarga wniesiona w dniu 24 września 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-422/08)

(2008/C 301/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: U. Wölker i B. Schöfer, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu (¹), a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o ich ustanowieniu Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy.

— obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 30 kwietnia 2007 r.

(¹) Dz.U. L 143 s. 56.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales) Queen's Bench Division (Administrative Court) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 29 września 2008 r. — Karen Murphy przeciwko Media Protection Services Limited

(Sprawa C-429/08)

(2008/C 301/42)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (England & Wales) Queen's Bench Division (Administrative Court) (Zjednoczone Królestwo)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Karen Murphy.

Strona pozwana: Media Protection Services Limited.

Pytania prejudycjalne

1. W jakich okolicznościach urządzenie dostępu warunkowego jest „urządzeniem nielegalnym” w rozumieniu art. 2 lit. e) dyrektywy 98/84/WE (!)?
2. W szczególności, czy urządzenie dostępu warunkowego jest „urządzeniem nielegalnym”, jeżeli zostało nabyte w okolicznościach, w których:
  - i) urządzenie dostępu warunkowego zostało utworzone przez usługodawcę lub za jego zgodą i pierwotnie dostarczone z zastrzeżeniem ograniczonego upoważnienia umownego do używania tego urządzenia dla uzyskania dostępu do chronionej usługi jedynie w pierwszym państwie członkowskim, a zostało użyte w celu uzyskania dostępu do tejże chronionej usługi odbieranej w innym państwie członkowskim? lub
  - ii) urządzenie dostępu warunkowego zostało utworzone przez usługodawcę lub za jego zgodą i pierwotnie uzyskane lub udostępnione po przedstawieniu nieprawdziwego nazwiska i adresu zamieszkania w pierwszym państwie członkowskim, a tym samym z obejściem umownych ograniczeń terytorialnych nałożonych na wywóz takich urządzeń dokonywany w celu korzystania z nich poza terytorium pierwszego państwa członkowskiego? lub
  - iii) urządzenie dostępu warunkowego zostało utworzone przez usługodawcę lub za jego zgodą i pierwotnie dostarczone z zastrzeżeniem warunku umownego, że będzie ono przeznaczone wyłącznie do użytku domowego lub prywatnego, a nie w celach gospodarczych (gdyż w takim przypadku pobierana jest wyższa opłata abonamentowa), lecz było używane na terytorium Zjednoczonego Królestwa w celach gospodarczych, a mianowicie do wyświetlania „na żywo” meczy piłkarskich w lokalu użyteczności publicznej?
3. Jeżeli na którąkolwiek z części pytania drugiego udzielona zostanie odpowiedź przecząca, to czy art. 3 ust. 2 tej dyrektywy sprzeciwia się temu, aby państwo członkowskie powoływało się na przepis prawa krajowego zabraniający używania takich urządzeń dostępu warunkowego w okolicznościach wskazanych wyżej w pytaniu drugim?
4. Jeżeli na którąkolwiek z części pytania drugiego udzielona zostanie odpowiedź przecząca, to czy art. 3 ust. 2 tej dyrektywy jest nieważny:

a) ze względu na to, że jest on dyskryminujący lub nieproporcjonalny; lub

b) ze względu na to, że stoi on w sprzeczności z wynikającymi z traktatu swobodami przepływu; lub

c) z jakiegokolwiek innego powodu?

5. Gdyby na pytanie drugie udzielona została odpowiedź twierdząca, to czy art. 3 ust. 1 i art. 4 tej dyrektywy są nieważne ze względu na to, że mają one na celu wprowadzenie względem państw członkowskich wymogu nałożenia ograniczeń w odniesieniu do przywozu „urządzeń nielegalnych” z innych państw członkowskich, a także dokonywania innych transakcji, których są one przedmiotem, w sytuacji gdy urządzenia te mogą być zgodnie z prawem przywożone lub używane w celu odbioru transgranicznych usług transmisji satelitarnych w oparciu o reguły dotyczące swobodnego przepływu towarów określone w art. 28 i 30 traktatu WE lub swobody świadczenia i korzystania z usług zapisanej w art. 49 traktatu WE?

W przedmiocie wykładni art. 12, 28, 30 i 49 traktatu WE

6. Czy art. 28, 30 lub 49 WE sprzeciwiają się stosowaniu przepisów prawa krajowego, takich jak art. 297 Copyright Designs and Patents Act 1988 (ustawy o projektach i patentach objętych prawem własności intelektualnej z 1988 r.), który za przestępstwo uznaje czyn polegający na nieuczciwym obieraniu programu objętego usługą transmisyjną świadczoną z miejsca położonego na terytorium Zjednoczonego Królestwa, z zamiarem uniknięcia uiszczenia jakiegokolwiek opłaty pobieranej z tytułu odbioru tego programu, w którymkolwiek z następujących przypadków:
  - i) gdy urządzenie dostępu warunkowego zostało utworzone przez usługodawcę lub za jego zgodą i pierwotnie dostarczone z zastrzeżeniem ograniczonego upoważnienia umownego do używania tego urządzenia dla uzyskania dostępu do chronionej usługi jedynie w pierwszym państwie członkowskim, a zostało użyte w celu uzyskania dostępu do tejże chronionej usługi odbieranej w innym państwie członkowskim (w tym przypadku w Zjednoczonym Królestwie)? lub
  - ii) gdy urządzenie dostępu warunkowego zostało utworzone przez usługodawcę lub za jego zgodą i pierwotnie uzyskane lub udostępnione po przedstawieniu nieprawdziwego nazwiska i adresu zamieszkania w pierwszym państwie członkowskim, a tym samym z obejściem umownych ograniczeń terytorialnych nałożonych na wywóz takich urządzeń dokonywany w celu korzystania z nich poza terytorium pierwszego państwa członkowskiego? lub

iii) urządzenie dostępu warunkowego zostało wytworzone przez usługodawcę lub za jego zgodą i pierwotnie dostarczone z zastrzeżeniem warunku umownego, że będzie ono przeznaczane wyłącznie do użytku domowego lub prywatnego, a nie w celach gospodarczych (gdyż w takim przypadku pobierana jest wyższa opłata abonamentowa), lecz było używane na terytorium Zjednoczonego Królestwa w celach gospodarczych, a mianowicie do wyświetlania „na żywo” meczy piłkarskich w lokalu użyteczności publicznej?

7. Czy stosowanie kwestionowanych przepisów prawa krajowego jest wykluczone tak czy inaczej, ze względu na sprzeczną z art. 12 WE dyskryminację lub na innej podstawie, ponieważ prawo krajowe ma zastosowanie do programów objętych usługą transmisyjną świadczoną z miejsca położonego na terytorium Zjednoczonego Królestwa, ale nie z jakiegokolwiek innego państwa członkowskiego?

W przedmiocie wykładni art. 81 traktatu WE

8. Jeżeli dostawca treści programowej zawrze szereg wyłącznych umów licencyjnych dotyczących terytorium jednego lub większej liczby państw członkowskich, zgodnie z którymi nadawca uprawniony będzie do transmisji tej treści programowej wyłącznie na tym terytorium (w tym także drogą satelitarną) i każda z tych umów licencyjnych zobowiąże nadawcę do uniemożliwienia wykorzystania poza objętym licencją terytorium kart do dekodatorów satelitarnych umożliwiających odbiór licencjonowanych treści programowych, jakimi kryteriami prawnymi winien on wziąć pod uwagę w celu rozstrzygnięcia, czy to ograniczenie umowne pozostaje w sprzeczności z zakazem nałożonym przez art. 81 ust. 1?

W szczególności:

- a) czy należy dokonywać wykładni art. 81 ust. 1, zgodnie z którą ma on zastosowanie do rzeczonożego zobowiązania jedynie z tego względu, iż uważa się je za zmierzające do zapobieżenia, ograniczenia lub zakłócenia konkurencji?
- b) Jeżeli tak, to czy dla objęcia tego zobowiązania umownego zakazem wyrażonym w art. 81 ust. 1 należy także wykazać, iż zobowiązanie to w istotny sposób zapobiega konkurencji, ogranicza ją lub zakłóca?

(¹) Dyrektywa 98/84/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 1998 r. w sprawie prawnej ochrony usług opartych lub polegających na warunkowym dostępie, Dz.U. L 320, s. 54.

Skarga wniesiona w dniu 30 września 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-435/08)

(2008/C 301/43)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: K. Simonsson i M. Owsiany-Hornung, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania

- stwierdzenie, że wyłączając z zakresu Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 13 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych warunków bezpiecznego uprawiania żeglugi przez statki morskie, którym transponowano do prawa krajowego niektóre przepisy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/59/WE z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiającej wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków i uchylającej dyrektywę Rady 93/75/EGW (¹), wszelkie łodzie rekreacyjne; oraz poprzez ustanowienie przepisów zawartych w paragrafie 3.3. Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 maja 2003 r. w sprawie przekazywania informacji przez armatora statku przewożącego ładunki niebezpieczne lub zanieczyszczające, którym transponowano do prawa krajowego artykuł 13 dyrektywy 2002/59/WE i które umożliwiają armatorom statków wypływającym z polskich portów, w przypadku gdy w chwili opuszczenia portu nie jest znana nazwa portu przeznaczenia lub kotwiczowisko, przekazanie informacji ogólnych dotyczących statku oraz informacji o jego ładunku (określonych w załączniku I pkt 3 dyrektywy 2002/59/WE) dopiero w chwili ustalenia trasy podróży statku Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy artykułów 2 i 13 tej dyrektywy,
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy artykułów 2 i 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/59/WE z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiającej wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków i uchylającej dyrektywę Rady 93/75/EGW.

Rzeczpospolita Polska nieprawidłowo wdrożyła artykuł 2 dyrektywy 2002/59/WE, który wyłącza z jej zakresu „statki rybackie, statki zabytkowe i łodzie rekreacyjne o długości mniejszej niż 45 metrów”.